tăriturile de la Măcin, Isaccea, Tulcea, Mahmudia și câte altele.....

Stăpânirea strămoșilor noștri atât de mult se întărise pe aceste locurĭ, în cât nu poțĭ merge de la un sat la altul fără să găseșcĭ urme de zidirĭ și cetățĭ de ale lor. Și 'n colbul drumurilor, și 'n scursorile apelor, și 'n urma plugurilor numaĭ banĭ și vase de-ale lor.

In timpul când Bulgariĭ și Româniĭ formaŭ o singură țară sub numirea de *Imperiul Româno-Bulgar*. Dobrogea ținea de acest imperiŭ. Istoria maĭ pomeneșce de un Prinț Bulgar Ivanco, ce avea o flotă de vase pe Marea Négră stăpânind Dobrogea: dar stăpânirea luĭ a fost de scurtă durată. căcĭ în timpul Domnieĭ luĭ Mircea în Muntenia. Dobrogea făcea parte iar din țara nóstră; așa Mircea se intituléză ca: Domn al țeriĭ Româneșcĭ și al cetăților de pe malul drept al Dunăreĭ până la Marea cea Mare, despot al Silistreĭ etc.»

Dobrogea să vede a fi fost stăpânită și de Domniĭ Românĭ din înaintea luĭ Mircea Basarab. In urmă ea a fost închinată de Mircea Turcilor împreună cu țara Românéscă, ca să ne fie eĭ mână de ajutor, sprijin de apărare în potriva altor vecinĭ răparețĭ și de rea credință.

Sub stăpânirea lor am rĕmas noĭ până la 1877, adică vreme de peste 400 de anĭ. In urma resboiuluĭ din 1877 în care frațiĭ noștri din țară și-aŭ vărsat sîngele, care trebue să ne fie negrăit de scump, am scăpat iar de sub stăpânirea turcéscă și ni s'a dat și acéstă parte de loc, *dreptul nostru* din moșĭ și *străbunĭ*.

Românĭ din tóte timpurile sînt în Dobrogea. Ceĭ maĭ din vechĭ își dic loruși ***Decĭ***, Decienĭ. Sînt și din vremea luĭ Mircea Basarab și din timpurile de după dânsul. Mulțĭ aŭ venit și maĭ în urmă din Basarabia, Muntenia, Moldova și Transilvania și s'aŭ aședat pe aceste locurĭ populând maĭ ales întréga vale a Dunăreĭ.

— Ia, acum mĕ dumeresc eŭ. îmĭ dise Ionița, sculându-se, că Dobrogea e veche țară Românéscă și că noĭ, Româniĭ avem drepturĭ străvechĭ de stăpânire asupra eĭ, maĭ mult de cât orĭ-care alt neam.

Nicĭ nu maĭ încape îndoială, 'ĭ rĕspund eŭ, hotărît

Amurgise de-a binele; m'am urcat în căruța luĭ Ionița și am plecat spre sat, fără să-mĭ pară rĕŭ, că nu mi-am maĭ vĕdut ogorul în seara acea.

MARIN ARON
(Invĕțător comuna Nalbant)

APOSTOL

Maĭ bine de două ore, de când plouă într'una.

Plóĭe caldă de Maiŭ, care 'n restâmpurĭ întețindu-se cade îmbelșugată, răpăind în frundiș. Șióĭele curg sgomotos de prin